ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ — 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ — БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 231. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. ЧЕТВЕР, 11-го ГРУДНЯ 1975 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. THURSDAY, DECEMBER 11, 1975 No. 231. VOL. LXXXII.

ВІДБУВСЯ 23-ій З'ЇЗД ОДУМ-у

Детройт (О. Шевченко). — В днях 28, 29 і 30-го листопада 1975 р. тут відбувся 23-ій З'їзд Об'єднання Української Демократичної Молоді (ОДУМ), у ЗСА, або — за новим Статутом — 2-ий З'їзд Коша Старших Виховників ОДУМ-у в ЗСА.

З'їзд розпочався товариською зустріччю учасників З'їзду і спільною вечерею в залі катедри української православної церкви св. Покрови. Молитву на початку і на закінчення вечері провів настоятель катедри о. Н. Столярчук. Коротка частина товариської зустрічі учасників З'їзду була виповнена радісними вигуками несподіваних зустрічей і привітань. В год. 8-ій вечора голова Головної Ради Коша Старших Виховників ОДУМ-у в ЗСА д-р Лисий офіційно відкрив З'їзд.

Учасники З'їзду приступили до праці з молитвою, яку проказав о. Н. Столярчук. З'їзд складався з двох головних частин: офіційної включно з вибором нової Управи, й ідеологічної конференції, влаштованої Центральним комітетом ОДУМ-у. Офіційною частиною З'їзду проводила президія у складі трьох осіб: Олексій Шевченко — голова і два секретарі — Валя Петруша та Юрій Криволап молодший. Ідеологічною конференцією керував голова ідеологічної комісії при ЦК ОДУМ-у Олексій Коновал, який вложив багато праці в її підготову і яка увінчалася успіхом.

Різні проблеми

Поважну частину З'їзду виповнили звіти, які складалися з інформацій голів Філій та фактичних звітів діяльности членів Головної Ради Коша СВ ОДУМ-у. Засаднича праця ОДУМ-у поділяється на дві частини. Перша — це праця в самій організації, це те, що голова філії з Детройту В. Мурга назвав „Одумознавством". ОДУМ порівняно з іншими молодечими українськими організаціями дуже молода організація і тому в багатьох напрямках чи ділянках праці ще є шукання.

Друга частина — це те, що можна окреслити популяризацією: одумівські мистецькі групи в різних місцях українських і неукраїнських поселень виступають, показуючи свої мистецькі осяги. Важлива ця частина тим, що ОДУМ, як інтегральна частина українського і американського суспільства, зобов'язана також вкладати свою лепту в цілість творчого життя. В загальному підкреслено як осяги, так і недотягнення. Такі речі як табори українознавства, табори бандуристів під проводом Петра Китастого, СВД і протекторатом славної Капели Бандуристів ім. Т. Шевченка і їх прекрасні концерти у процесі навчання — це осяги небуденного характеру. ОДУМ, як організація, зробила величезний вклад у розвиток українського мистецтва. Референтурою юнацтва було підкреслено зріст Юного ОДУМ-у по всіх філіях. Преса й інші ділянки діяльности ОДУМ-у осягнули серйозних успіхів і це поставило нашу організацію на відповідне місце в українському і американському суспільстві: ОДУМ бере активну участь в підготові до святкувань 200-річчя Американської Незалежности і 100-річчя Українського Поселення на землі Вашингтона. ОДУМ надзвичайно цікавиться церковним і прицерковним (парафіяльні школи) життям. Одумівці є членами Ради Митрополії УПЦ в ЗСА, членами парафіяльних проводів і поважна кількість їх виконує обов'язки вчителів українських шкіл. Все це разом об'єднує ОДУМ з українською громадою в один моноліт. Отже, в процесі цих звітів учасники З'їзду мали можливість поділитися інформаціями про свої успіхи і недоліки, своїми скінченими і нескінченими плянами, своїми мріями з минулого в майбутнє. Найбільший неуспіх у праці ОДУМ-у це недостатнє зацікавлення батьків, зокрема батьків Юних Одумівців. У багатьох випадках батьки віддають своїх дітей для няньчення аніж для активного навчання організаційного життя. Для молодої людини належати до організації, відбувати табори — це перші найважливіші кроки загартування її в житті. Це не лише спостерігання життя пасивно — це активна участь у ньому. Отже, у висліді заклик до батьків: — беріть активну участь разом зі своєю дитиною в організації, до якої вона належить, і тоді напевно зменшаться взаємні нарікання, а так звана прірва між поколіннями зникне. Всі звіти були приготовані письмово і подані в дуже діловій формі.

Перші кроки

Лише тому три роки провід ОДУМ-у рішив змінити структуру організації. У тому процесі змін були палкі й завзяті дискусії — за і проти. Це, очевидно, виявляло динамічність організації. Процес зміни структури, як виявилося в дискусіях, ще не закінчився. Спеціяльно молодші одумівці після дворічного застосування нових змін

(Закінчення на стор. 4-ій)

В УКРАЇНІ ЗАСУДИЛИ ЮРІЯ ЛИТВИНА ТА ІВАНА ВЕРНИКА НА 4 РОКИ ТАБОРІВ

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — З України наспіли досі невідомі вістки про недавні і давніші репресії проти свідомих українців. При кінці 1974 року, або на початку 1975, заарештовано в Києві Юрія Тимофієвича Литвина. Київський обласний суд засудив його на 4 роки позбавлення волі за „антисовєтську агітацію і пропаганду". Литвин був вперше суджений в 50-их роках і перебував в концтаборах СССР до 1965 року. Він має 9-річного сина і 14-річну дочку.

Ще 19 січня 1972 року Запорізький обласний суд розглядав справу електротехніка Івана Олексієвича Верника, 1942 року народження. Його обвинувачували в антисовєтській пропаганді і агітації, а точніше за те, що Верник вів розмови на політично-соціяльні теми з робітниками Запорізького металургійного заводу. У його присуді говориться, що, слухаючи західних радіопередач, він попав під „вплив буржуазної пропаганди" та що в травні 1971 року під час праці Верник неодноразово висловлювався критично про матеріяльне і політичне становище робітничої кляси в СССР. І. Верника засудили на 4 роки табору суворого режиму (його заарештували 15 листопада 1971 року). Він перебуває тепер в Пермському концтаборі.

У самвидаві поширюються два листи українського політичного в'язня Трохима Шинкарука. Шинкаркові — 44 роки; в таборах СССР він відсидів 26 років. Тепер він знаходиться в Мордовському концтаборі ч. 1. До кінця вироку йому залишилося ще 8 років. Перший документ Шинкарука — його лист до Генерального Секретаря ОН, датований 27-го червня 1975 року. Він описує в ньому долю українських політичних в'язнів. В цьому листі він м. ін. пише: „Звертаюся до вас, а тим самим до всіх народів світу, щоб звернути увагу на це страхіття". Шинкарук просить, щоб ОН, під загрозою виключення, примусили СССР ліквідувати статтю про антисовєтську пропаганду і агітацію.

Другий лист Шинкарука — це звернення „До народів світу", адресований до радіостанції „Вільна Европа". В ньому перестерігає перед комуністичною ідеологією та закликає не протягати руки провідникам комунізму.

Наспіли також вістки про звільнення з таборів українських в'язнів — Богдана Чорномаза, Григорія Бабишевича, Семена Корольчука і Михайла Дяка.

СОВЄТИ СУДЯТЬ СЕРГІЯ КОВАЛЬОВА

Москва. — Асошієйтед Пресс інформує, що 9-го грудня ц.р. у місті, Вільнус, (Литовська ССР) розпочався суд над біологом Сергеєм А. Ковальовим, членом совєтського відділу Міжнародної Амнестії, якого обвинувачено в антисовєтській діяльності. Ковальову відмовлено права підібрати свідків згідно з його бажанням і він вибрав форму самооборони, замість користуватися оборонцем, призначеним урядовими властями. Академікові Андреєві Сахарову, який одержав в цьому році Нобелівську премію миру, відмовлено вступу до залі суду, але він зумів передати предсідникові суду записку, в якій говориться, що він, Сахаров, поповнив такий самий злочин як Ковальов, якого сьогодні судять. Суд однак відкинув намагання Сахарова взяти не себе частину відповідальности за вину Ковальова. З дисидентських джерел поінформували, що приятелям Ковальова у Вільнусі заборонили вступу до судової залі, мовляв, вже немає вільних місць. Звичайно так буває, що у випадках контроверсійних розправ, КГБ виповнює залю комуністичними активістами тільки для того, щоб виповнити кімнату і мати причину до відмови приятелям і родині підсудного. Сергей Ковальов, згідно з актом обвинувачення, може одержати кілька років тюрми чи концтабору і додаткових 5 років заслання. Його прихильники вважають, що Ковальов буде визнаний винним, як це завжди буває у політичних процесах в Совєтському Союзі.

Рома Франко — заступник голови Державної Фільмової Ради Канади

Вінніпеґ (КУК). — Пані Рому Франко, професора Саскачеванського університету в Саскатуні, покликано на пост заступника голови Державної Фільмової Ради Канади. З тієї нагоди державний секретар Дж. Г. Фолкнер переслав пані Франко гратуляційну телеграму. В офіційному повідомленні про цю номінацію підкреслено заслуги пані Франко на полі студій і навчання мов, а зокрема її авторство спонсорованих Централею Комітету Українців Канади матеріялів для навчання української мови зорово-слуховою методою в державних школах Канади.

Пані Франко покликано на члена Дирекції Державної Фільмової Ради Канади три роки тому на рекомендацію Централі КУК. Цей мандат тепер продовжено на дальші три роки. Як відомо, Державна Фільмова Рада Канади за старанням Централі КУК перевела адоптацію українських текстів 9-ох фільмів її продукції. Крім того, цього року з її продукції інавгуровано півгодинний документальний фільм про українців Канади п.н. „Степами я не ходив ніколи", присвячений історії 4-ох ґенерацій родини Карасевичів з Вінніпеґу.

ВЕЛИКА РАДА „ПОБРАТИМІВ" НА СОЮЗІВЦІ

Союзівка. В днях 28 і 29-го листопада ц. р. тут відбулася XI-а Велика Рада 35-го Куреня Уладу Старших Пластунів „Побратими". Члени Куреня з'їхалися з цілої Америки, щоб ухвалити плян праці на наступний рік. Рада вибрала на патрона Куреня поета-шестидесятника Василя Симоненка, та почала приготовлятися до святкування 10-річчя від заснування Куреня, яке відбудеться восені 1976 року. До виховної праці на наступний рік включено ряд спеціялізованих таборів для юнацтва: водно-мандрівний, гірсько-мандрівний, лещетарський, та вперше, вишкіл мандрівництва. Курінним „Побратимів" є ст. пл. Олько Саєвич з Чікага. На фото: гол. предсідник УНС Й. Лисогір і архітект Ю. Ястремський на відвідинах у „Побратимів" під час нарад на Союзівці.

БРЕЖНЄВ ЗАЯВЛЯЄ, ЩО „НАКЛЕПИ" НА ЗАХОДІ ЗАТРОЇЛИ ДЕТАНТ

Варшава. — Генеральний секретар ЦК КПСС Леонід І. Брежнєв, виступаючи на VII Конгресі Комуністичної партії Польщі, який розпочався в понеділок, 8-го грудня ц.р., обвинувачував „впливові кола Заходу", що вони „затроюють" міжнародну атмосферу, починаючи від закінчення Европейської Конференції для справ безпеки і співробітництва, яка, як відомо, закінчилась підписанням Гельсінкської декларації 1-го серпня ц.р. Західні кореспонденти відмічують, що промова Брежнєва була чи найгострішим антизахідним виступом від часу поліпшення совєтсько - американської співпраці, яку окреслюється на Заході як політика детанту. Мимо того, що на Заході поширились були свого часу чутки про поганий стан здоров'я Леоніда Брежнєва, він у Варшаві говорив грімким голосом, вимахуючи руками, і в тій позі він виглядав цілком здоровою людиною. Промову Брежнєва передавали радіо і телевізійні станції Польщі, як також Совєтського Союзу. „При допомозі ідеологічної інфільтрації й економічної пресії, буржуазний світ вперто, але безуспішно намагається пошкодити нашу єдність", — заявляв Л. Брежнєв. Мавши, мабуть, на увазі Китайську Народну Республіку й інших десидентів в комуністичному світі, Брежнєв натавровував „зрадників, які забруджують нашу спільноту". При тому він ще раз пригадав Заходові, що совєтська преса повністю опублікувала Гельсінкську декларацію, тоді коли багато країн Заходу помістили тільки вигідні для них вийми. У промові Брежнєв ні словом не згадав про переговори між ЗСА і СССР про частинне обмеження стратегічної зброї, але вкінці відмітив, що „комуністичні країни зроблять все, що від них залежатиме, щоб наша плянета не опинилася у вогні нуклеарної конфронтації". Брежнєв закликав також комуністичні країни до єдности і співпраці.

РОЗВІДКА НАТО СТВЕРДЖУЄ ТА ІНФОРМУЄ ПРО СОВЄТСЬКУ ЗАГРОЗУ В АФРИЦІ

Брюссель. — Совєтські кораблі вживають пристані Нігерії для доставки зброї, головно літаків типу МІГ-21Й, до цієї політично та економічно ключової країни в західній Африці, згідно із спеціяльним рапортом розвідчого корпусу країн Північно - Атлантійського Пакту (НАТО) для генерального штабу цієї організації. Копії цього звіту були передані міністрам оборони країн НАТО під час засідання комісії планування, яке відбулося тут у вівторок, 9-го грудня.

Вістки про совєтські заходи встановити військові бази в Нігерії прийшли вслід за такими ж наявними спробами в Сомалі, Ґвінеї і Анголі, що спонукало адмірала Пітера Гілл - Гортона, голову військової комісії НАТО, заявити, що ціллю СССР є „перерізати життєдайний зв'язок поміж Північною Америкою і Европою, з одного боку, та Европою і країнами, що продукують нафту, з другого. Це діється в цей час, заявив адмірал Гілл-Гортон, коли в деяких країнах НАТО проявляється виразна тенденція редукувати морські зобов'язання.

Щораз то більше встрявання Совєтського Союзу у відносини на африканському континенті — вже й так запальні — генеральний штаб пояснює, як намір ізолювати Західню Европу, що йде впарі з постійним зброєнням країн Варшавського пакту, які збільшують свої арсенали „якісно удосконаленими і кількісно зростаючими запасами зброї офензивного характеру", заявив адмірал Гілл-Гортон, аналізуючи рапорт розвідки. Розглядаючи питання детанту та насвітлюючи його досить скептично, рапорт вбачає в ньому визнання Заходом загальної потужности Сходу, усвідомлення Заходом змін у відношенні сил в свою некористь, китайську проблему і бажання СССР скористати з технологічних надбань Заходу. „Існують всі познаки на це, що ціллю Москви є стати передовою мілітарною потугою в світі", говориться в рапорті.

КОНФЕРЕНЦІЯ НТШ

Ню Йорк. — В суботу, 13-го грудня ц.р. о год. 4-ій пополудні тут у приміщенні НТШ, 302 - 304 Захід 13 вулиця Наукове Товариство ім. Шевченка в ЗСА і Філологічна Секція влаштовують Наукову Конференцію для відзначення 400-річчя українського друку.

Д-р Павло Євчук кандидує на лідера Консервативної партії Канади

Торонто. — Тижневик „Гомін України" інформує, що д-р медицини Павло Євчук з Атабаски, Алберта, посол до федерального парляменту з Прогресивно-консервативної партії, зголосив свою кандидатуру на лідера цієї партії на місце Роберта Стенфілда, який бажає відійти від політичного життя. Успіх д-ра П. Євчука залежатиме від того, скільки голосів він зуміє приєднати в часі крайової конвенції, яка відбудеться весною 1976 р. в Оттаві.

Д-р Павло Євчук народився в Боневіл, Алберта, 10-го липня 1937 р., Одружений з Іриною Пантелюк, батько 6 дітей. В 1960 р. одержав звання доктора медичних наук на Албертійському університеті. Вперше обраний до федерального парляменту в 1968 р., згодом переобраний в 1972 і 1974 рр.

Д-р Павло Євчук

Був і є членом різних комісій в парляменті: здоров'я, багатокультурности, радіопересилань, фільмів і міністерства, закордонних справ, і інших. Він є також членом багатьох організацій провінційного і всеканадського характеру

ЕКЗЕКУТИВА УККА МАТИМЕ ЦІЄЇ СУБОТИ ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ

Ню Йорк. — Цієї суботи, 13-го грудня, тут у приміщеннях Українського Інституту Америки відбудеться чергове пленарне засідання Екзекутиви Українського Конгресового Комітету Америки. Наради почнуться о год. 11-ій перед полуднем і на їх порядку, крім формальностей, є звіти президента проф. Л. Добрянського з діяльности у Вашінгтоні, й екзекутивного віцепрезидента Й. Лисогора про заходи для участи у відзначуванні 200-річчя ЗСА і 100-річчя Українського Поселення, віцепрезидент о. шамб. М. Харма звітуватиме про культурні і наукові справи, а касир мгр Уляна Дячук про фінанси УККА в 1975 році та про бюджет на наступний рік. Після перерви проф. д-р Б. Гнатюк доповідатиме на тему: „Сучасна Україна і ми в ЗСА", екзекутивний директор мгр І. Базарко повідомить про підготову XII Конгресу та подасть проєкт його переведення, проф. д-р Е. Жарський звітуватиме про українське шкільництво, пані Христя Кульчицька про молодь і д-р В. Душник про публікації. Над усіми звітами і доповідями відбудеться дискусія й опісля відповідні рішення.

СТВОРЕНО І ЗАІНКОРПОРОВАНО УКРАЇНСЬКУ МУЗИЧНУ ФУНДАЦІЮ

Представники новоствореної Української Музичної Фундації під час відвідин у „Свободі". На фото (зліва): секретар Фундації д-р Богдан Каранович, ред. Любов Коленська і президент Фундації п. Григорій Венке.

Рішенням Українського Музичного Інституту і старанням його правного дорадника адв. Романа Пітя та інших, 19 листопада в стейті Ню Джерзі була заінкорпорована Українська Музична Фундація, яка поступово організує та плянує відповідну активність — інформували редакцію „Свободи" президент новоствореної Фундації Григорій Венке та секретар цієї Фундації д-р Богдан Каранович під час відвідин в редакції у вівторок, 9-го грудня. Крім п. Венке, як президента і д-ра Карановича, як секретаря, Президію Української Музичної Фундації становлять: адв. Роман Пітьо і д-р Олег Волянський — віцепрезиденти, мгр Юрій Гальський — скарбник, мгр Ірина Стецура — референт зовнішніх зв'язків, мгр Роман Савицький — пресовий референт, д-р Теодозій Крупа та д-р Степан Ворох — члени Президії, д-р Ігор Гурин, репрезентант Українського Соціологічного Інституту — консультант, та пані Дарія Каранович — делегат Українського Музичного Інституту.

Ціллю УМФундації, яка об'єднує більшість українських музикознавців (д-р М. Антонович, Голляндія, д-р В. Витвицький, Мічиґен, д-р Аристид Вирста, Париж, проф. І. Ковалів, Торонто, проф. д-р Р. Придаткевич, Кентакі, проф. д-р П. Маценко, Вінніпеґ, мгр Р. Савицький, Ню Джерзі, та ін.) є плекання, досліджування і популяризування української музики, як теж зберігання її спадщини. У своїй практичній діяльності УМФундація ставить своїм вищим завданням спонсорування концертів, доповідей і курсів української музики чи її історії, видавання музичної літератури, закладення музичної бібліотеки і архіву та дбання про більш професійний підхід у переведенні виступів українських концертів.

З уваги на відсутність музичного журналу, статті на музичні теми будуть друкуватися на сторінках місячника „Сучасність" під наглядом мгра Романа Савицького — інформували відвідувачі.

Щоб перевести в життя намічену працю, УМФундація запрошує всіх музик, музиколюбів та все громадянство вступати в її члени (вплачуючи 24.00 дол. річно можна стати звичайним членом УМФундації, а меньше 24.00 дол. прихильником УМФундації; вплачуючи 100.00 дол. одноразово, можна стати доживотним членом постійним і т. д.).

УМФундація має чартер неприбуткової інституції, який буде уповажнювати жертводавців до права відтягнення датків до УМФундації від оподаткування.

На майбутнє намічено інавгураційний та систематичні абонементні концерти.

Про всі інформації треба звертатися на адресу секретаря УМФундації д-ра Богдана Карановича: Dr. Bohdan Karanowycz, 174 Stuyvesant Avenue, Newark, N. J. 07106; телефон (201) 375-5689.

В ПОКЛОНІ ПАТРОНОВІ ШКОЛИ

Ню Гейвен (М. Я.). — Українська Рідна Школа ім. Митрополита Андрея Шептицького в Ню Гейвені вшановує свого Патрона Святочною Академією, літературна частина якої буде присвячена поетичній творчості Ліни Костенко. Академія відбудеться в імпрезовій залі школи 14 грудня 1975.

У ДЕНЬ СВ. АНДРЕЯ

Ню Йорк. — Заходами Української Кат. Акад. Об'єднання „Обнова" в Ню Йорку буде виправлена тут в неділю, 14-го грудня 1975 р., в 12-ій год. дня у церкві св. Юрія Свята Літургія у наміренні скорого й успішного закінчення беатифікаційного процесу Слуги Божого Митрополита Андрея.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Тихоокеанська доктрина

До цілого ряду записаних в двістілітній історії З'єднаних Стейтів Америки політичних „доктрин", подиктованих кожночасною ситуацією в Америці і в Світі, президент Форд у своїй промові в Гонолюлю минулої неділі додав ще одну, цим разом „Тихоокеанську доктрину", із визначенням американської політики на сучасному етапі на тому обширі.

Суть цієї нової американської доктрини криється у запевненні президента Форда, що З'єднані Стейти Америки, пам'ятаючи про свої зобов'язання відносно альянтів та рішені ці зобов'язання виконати, відноситимуться „приязно до всіх і без ворожости ні до кого". В цьому запевненні президента Форда добачується остаточне погодження Америки з поразкою в Індокитаї та готовість поробити з того відповідні практичні висновки, зокрема визнати нову ситуацію в захопленому і опанованому комуністами В'єтнамі, в Лаосі і Камбоджі, не відступаючи при цьому від свого становища відносно Південної Кореї та Формози.

Погляди американських і міжнародних коментаторів на „Заокеанську доктрину" президента Форда в такому її розумінні, як звичайно, поділені. Одні вважають таке становище, якщо вже не за повну капітуляції Америки на далекосхідньому обширі, то щонайменше за угодівство-апізмент, що також недалеко відбігає від капітуляції. Інші оцінюють Фордову „Тихоокеанську доктрину" радше як мудрий політичний крок в новій дійсності. Ця дійсність позначується головно не тільки суперництвом, але й виразною ворожістю між двома комуністичними великодержавами, Совєтським Союзом і Китайською Народною Республікою. Висловившись примирливо відносно Ганою, себто об'єднаного під комуністичною владою В'єтнаму, Америка до деякої міри розраховує на хоч і комуністичний „третій світ", але такий, який виявляє виразні познаки незалежности і від Москви і від Пекіну, — цих кандидатів на безпосередніх „опікунів" тих країн. Америка, виявивши своє незацікавлення тим обширом поза суто такими справами, які можуть заторкувати її власну безпеку, майже автоматично стає „тим третім", який може пригодитися комуністичному „третьому світові", головно в так дуже потрібному їм економічному розвитку.

Так чи інакше, Тихоокеанська доктрина президента Форда з'ясовує нову ситуацію на тому обширі і щойно дальший розвиток може виправдати чи заперечити її успіх.

Щоб не було запізно

Українці, як і всі люди на світі, мають свої „світла і тіні", мають свої добрі прикмети і свої хиби, а до цих хиб належать і прислівні: „забув", „не знав", „спізнився". Яскравим прикладом цих наших хиб може послужити наше відношення до життєвого забезпечення.

Живемо в Америці, де життєве забезпечення належить до „способу життя" чи не більше, як авто, виїзд на вакації чи печений індик на День Подяки. Свідчать про це статистичні дані та факт, що ця, власне, „забезпеченева індустрія" належить до найосновніших факторів американської економіки.

При такому наставленні наших американських і канадських співгромадян прямо в голові не вміщається, як це можливо, щоб Український Народний Союз із своїми модерними родами забезпечення та своєю неперевершеною обслугою членів і службою громаді і народові не охоплював своїми забезпеченнями навіть десяти відсотків з-поміж щонайменше одного мільйона тих українців в Америці і Канаді, які є немов би то свідомі свого українського походження.

Це справді тільки несвідомість ваги життєвого забезпечення та прислівна українська байдужість можуть бути причиною такого стану. Ми бо певні, що немає українця, який доцінював би вагу життєвого забезпечення для себе і своєї родини та який дорожив би своєю спадщиною і турбувався долею свого народу, щоб такий українець не тільки не вписався в члени УНСоюзу та придбав собі в ньому відповідне забезпечення, але й сам став своєрідним патріотом цієї найдавнішої і наймогутнішої української установи в Новому Світі.

Такі міркування — можна б сказати — самі напрошуються у зв'язку із надрукованим на іншому місці в цьому числі закликом Головного Екзекутивного Комітету УНСоюзу до наших громадян в ЗСА і Канаді, щоб вони перед закінченням цього року перевірили стан свого забезпечення та негайно, невідкладаючи справи, придбали собі таке забезпечення в УНСоюзі.

З багатющих архівів УНСоюзу можна б навести безліч найбільш переконливих документів на користі забезпечення в УНСоюзі, як і на трагедії з браку такого забезпечення.

Український Народний Союз забезпечує поодиноких осіб і родини на життя. Це треба розуміти дослівно. Не злічити б тих членів УНСоюзу, які скористали із свого забезпечення в потребі за свого життя: позичка на членську грамоту для сплати докучливого боргу, гіпотечна позичка на купно дому, позичка на студії для дитини, допомога під час недуги — щоб згадати тільки дещо. В інших випадках це забезпечення на життя в УНСоюзі майже дослівно рятувало родину на випадок несподіваної смерти забезпечених батька-матері. І все це треба мати на увазі вже сьогодні, бо завтра може бути запізно. Це й пригадує Головний Екзекутивний Комітет УНСоюзу в своєму заклику-зверненні і це кожний повинен взяти собі до серця. Щоб не було запізно!

Кіссінджер відложив поїздку

Вашінгтон. — Державний секретар Генрі Кіссінджер заявив у вівторок, 9-го грудня ц.р., що він рішив відложити свою поїздку до Москви і поїде туди правдоподібно в січні 1976, щоб зрушити зміслця переговори про обмеження стратегічної зброї. Уряд президента Форда потребує більше часу для з'ясування власної позиції в тій справі і впевнення, що Москва дійсно готова піти на компроміси для успішного завершення переговорів. Кіссінджер при тому відмітив, що він оптимістично розцінює ситуацію і вважає, що погодження в тій справі можна б осягнути, якщо обидві сторони докладуть максимум зусиль. Згідно з ранішими плянами, Кіссінджер мав між 18 і 20 грудня зустрінутись з генеральним секретарем Леонідом Брежнєвим та іншими совєтськими лідерами, щоб остаточно усунути суперечності, але після розмови з амбасадором СССР Анатолієм Добриніним і пізніше з президентом Фордом, він остаточно рішився відкласти поїздку.

*Михайло Ількі*в

ЕКОНОМІЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ В ШАТО ДЕ РАМБВІЄ

В люксусових віллах, що колись були приміщенням для французьких королів в часі їхнього полювання, в Шато де Рамбвіє відбулася економічна конференція. Учасниками нарад були З'єднані Стейти Америки, Японія, Англія, Франція Італія і Німеччина. Наради почалися 17-го листопада ц. р. і тривали три дні. По складі делеґації видно, що участь в нарадах брали самі приязні держави. Конференція відбулася при закритих дверях, тому відомості про неї дуже скупі. Час від часу появлялися оптимістичні комунікати, мабуть для престижу самого зібрання і місцевости, з якої колись подібні офіційні повідомлення виходили. В цьому короткому репортажі розглянемо цю справу.

Метою конференції було узгіднити різниці фінансової політики та інших економічних справ шістьох індустріяльних держав і поробити всі можливі заходи для сповільнення інфляції, що спричинила стаґнацію в народних господарствах згаданих країн. Знайти коефіцієнт грошової ставки, або залишити довільну циркуляцію єна, марки, ліри та інших грошей у відношенні до доляра. Всі ці важливі економічні проблеми були предметом дискусії в часі нарад. При тому слід згадати, що девальвацію доляра і його довільну циркуляцію між іншими грішми спричинило рішення американського уряду 15-го серпня 1971 року, яким знесено золотий паритет доляра на міжнародному ринку. Це важливе і оправдане рішення американського уряду спричинило монетарну кризу і викликало конечність зміни фінансової політики в світі. З інших важних справ господарського краху індустріяльних країн —було рішення арабських держав з початку 1974 року обмежити доставу нафти своїм постійним відборцям. Ці господарські чинники спричинили стаґнацію в народних господарствах індустріяльних країн та масові безробіття в світі. Ініціятори скликання конференції здавали собі справу з того, що тільки при повній кооперації всіх учасників, можна ці складні економічні проблеми розв'язати і витягнути світ із сучасної економічної кризи.

Після першого дня нарад, завдяки спільним зусиллям, у проголошеному комунікаті ствержено, що важливим досягненням у дискусії над складними монетарними та економічними справами було узгіднення різниці фінансової політики та ствердження стабільности економічного росту шістьох держав. Різниці у фінансових справах полягали в тому, що Франція протягом чотирьох років вимагала усталити норму грошового обміну на міжнародному ринку. ЗСА обстоювали думку довільної циркуляції доляра у відношенні до інших грошей в світі.

Після дискусії над цими справами постановлено, що становище Америки виявилося більш практичним, і було прийняте прихильно учасниками нарад. Мотивом такого рішення було дати більше свободи окремим державам самостійно реґулювати свої економічні справи. Дальше в комунікаті говориться про те, що всі учасники нарад погодилися з думкою, що грошова стійкість повинна впливати головно з більше стабільного економічного напрямку. Тому в кожній державі учасників конференції повинна бути тенденція працювати для привернення грошових та інших економічних справ до повної рівноваги. Тільки в такий спосіб привернеться довір'я і більшу певність в продуцента і консумента. Учасники конференції висловили повне бажання, щоби в майбутньому економічні справи узгіднювати між собою. З того виходить, що ЗСА погодилися з ідеєю узгіднювання економічних справ з іншими зацікавленими країнами. Устійнено також справу американських фінансових резерв, вони сягають біля 16 більйонів долярів і можуть бути вживані для стабілізації доляра, але тільки після спільного узгіднення цієї справи. Якщо ці думки будуть практично переведені в життя, то це буде запевненням повної координації фінансової політики зацікавлених країн. Отже, не може бути сумніву, що узгіднення тих складних економічних справ є великим досягненням конференції і запорукою повної стабільности грошей та економіки індустріяльних країн і, отже, тоді ця конференція буде початком контролі інфляції та стабільної економіки в світі.

Конференція закінчилася заявою Президента ЗСА, що в цих люксусових віллах учасники нарад знайшли повне довір'я до себе, співпрацю і дружність у складних господарських справах. Його думки підтвердили репрезентанти інших держав, наголошуючи також міжнаціональну співпрацю, взаємну допомогу і вирозуміння у складній економічній ситуації світу. З тих заяв можна зробити висновок, що якщо оптимізм економічної конференції в Рамбвіє перейде в практичне застосування, то буде найбільший дарунок для мільйонів безробітних у світі.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді і вільному світі нового свідомого члена!

К. Крупський

ПРО УКРАЇНУ В „НОВІЙ КОЛЮМБІЙСЬКІЙ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ"

(1)

„The New Columbia Encyclopedia", Columbia University Press, 1975. — Це великий однотомник, що начисляє 3,052 сторінки великого (9 х 12 інчів) формату в три колонки друку. Перше видання цієї енциклопедії появилось у 1935 р., а найновіше четверте — в цьому році.

З поданої листи імен редакторів і співредакторів, які взяли участь у виготовленні цієї величезної книги, бачимо, що їх було аж 166 осіб, а консультантів було 91 особа. Крім цього подано 6 імен спеціяльних дослідників і біографів і стільки ж знавців спорту. (Мимоволі робите порівняння того цілого штабу фахівців із горсткою наших науковців, що вже стільки років мозоляться над „Енциклопедією Українознавства" в умовинах, в яких ще й треба клопотатись фондами на видання). Наклад „Нової Колюмбійської Енциклопедії" є 900,000 примірників і це вказує на те, що вона є дуже поважним виданням.

В передмові до енциклопедії сказано, що вона в деяких аспектах має перевагу над багатотомовою енциклопедією, бо є зручною як для родин, так і для студентів чи професіоналістів і часто дає їм достатні інформації з ділянок: міжнародних політичних відносин у світі, географії, релігії, гуманістичних наук, історії, з ділянок природних наук, біографії та багато іншого.

Коли ж така довідникова книга дістається до рук українського читача, то він крім всього хоче знати ще й те, що в ній написано про Україну. Така наша реакція зовсім зрозуміла на тлі того, що подають як інформацію про наш край і нарід всякі довідники з найбільш авторитетними енциклопедіями включно.

Стаття про Україну в „Новій Колюмбійській Енциклопедії" на сторінках 2817-18, коли взяти її разом, займає дещо більше як цілу сторінку, що не є дуже мало в порівнянні зі статтями цієї енциклопедії про інші народи. Наприклад, стаття про Чехо - Словаччину займає одну сторінку і один стовпець (колонку), тобто одну третю частину другої сторінки. Текст про Литву займає тільки один стовпець, про Латвію — не цілий стовпець.

Однак, справа не так у величині, як в правдивості написаного, і якраз під цим оглядом Україні, як бездержавній нації, зовсім не щастить майже у всіх англомовних енциклопедіях і довідниках.

Відомо ж, що наш нарід і досі не має того права, яке мають інші народи, кожен з яких вільно сам подає світові свою минувшину. На жаль, українці в сьогоднішній Україні мають право представляли історію України тільки так, як їм велить окупант, і якраз тут лежить причина того, що в статтях про Україну різних енциклопедій і довідників немає ніякої однозгідности, а навпаки, в них є маса суперечностей про наш нарід. Подібних суперечностей не знаходимо про ніякий інший нарід в цілому світі.

Факт є, що досі немає ні однієї інформативної статті в якійсь енциклопедії, в якій не було б меншого чи більшого перекручення фактів з історії нашого народу.

Стаття про Україну в „Новій Колюмбійській Енциклопедії" була б найкращою з-поміж статтей усіх інших енциклопедій, якщо б і до неї не закралася деяка неправильна термінологія, бо в загальному нарис історії України поданий у ній вірно і то від самих початків по нинішній день... В ній не так, як в деяких інших енциклопедіях, які починають історію України від Доби Козаччини. Ще інші перекручують історичні ролі Хмельницького, Мазепи, Грушевського, Петлюри і багато іншого.

Все те, що пишуть ті енциклопедії про Україну, залежить від того, якими джерелами користуються їхні редакції. Коли вони користуються совєтськими джерелами, то Хмельницький обов'язково виходить з них тим героєм, що „навіки об'єднав Україну з Росією". Мазепа виходить зрадником українського народу. Такими ж „зрадниками" виходять із совєтських джерел усі інші заслужені діячі, які змагали до усамостійнення українського народу.

Вплив тих с о в єтських джерел на статтю про Україну в „Новій Колюмбійській Енциклопедії" відчуваємо на вступі статті, де говориться про географічне положення території України, її природні багатства і назви міст, такі, як, наприклад, „КрівойРоґ" і „Дрогобич". Самозрозуміло, що ці зросійщені назви наших міст насторожують нас до дальшого змісту інформації про Україну. Однак, коли читаємо частину, в якій подана історія України, то бачимо, що ця частина статті була солідно опрацьована згідно з історичною правдою, і коли тут знаходимо один неправильний термін, то *виходить, що* він був вставлений сюди складачем чи редактором, які, начитавшись тих совєтських і російських джерел, на власну руку заносять фальшиві терміни і концепції в науку про наш нарід. Інакше не можемо зрозуміти цього, що так контрастує з правдивою історією нашого народу.

Про початки минулого нашого народу написано слідуюче: „В стародавніх часах більша частина сьогоднішньої України була заселена скитами (глядіть „Скитія"), яких відтак заступили сармати (глядіть „Сарматія"). На початку Християнської ери цілий ряд наїзників (готи, гуни, авари) перебігли українські степи, а в сьомому столітті хазари включили в свою імперію значну частину України. Походження українців можна простежити аж до неолітних аґрарних племен в Дніпрових і Дністрових низинах. Об'єднання племен антів (4-го і 7-го століть) репрезентувало означену слов'янську спільноту на цій території. В дев'ятому віці в Києві осіла варязька династія зі Скандинавії і, звільнивши слов'ян з-під хазарського панування, варяги об'єднали їх в могутню Київську Росію. Отже, українці, росіяни і білорусини походять з одного народу, який був хребтом Київської Росії".

(Продовження буде)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує інж. Лев Яцкевич

ЛІТАЮЧІ ІНКИ

Еріх фон Денікен, відомий швайцарський автор кількох „бестселлерів": „Колісниці богів", „Поворот до зір", „Золото богів", присвячує багато місця перуанській пустелі Назка, позначеній рівнобіжними, трапезовими та зиґзакуватими лініями на відстані кількох кілометрів, на якій він дошукується залишків велетенського, летунського майдану, місця причалу космічних астронавтів, що відвідували в давнині нашу плянету. Іншу думку заступає американський археолог-аматор М. Дібейкі, що постійно проживає в Лімі та проводить археологічні досліди з рамени „Інтернаціонального Клюбу Розшуків". Він вважає, що пустеля Назка з її таємничими позначеннями була летунським майданом та одночасно соняшним календарем місцевих перуанських індіян - Інків, що винайшли 200 років перед братами Монґольфіє (1783) повітроплави (бальони), в яких вони підносилися на висоту кількох сотень метрів та при догіднім вітрі відбували невеликі подорожі.

Їх підйомну силу, подібно як в повітроплаві братів Монґольфіє, становило гаряче повітря, яке сповняло оболону повітроплава та витворювалося в завішеній під повітроплавом посудині з розжареним деревним вугіллям.

Оболону своїх повітроплавів вони виготовляли з густої і міцної тканини з вовни лям і вігонь. Цією тканиною, насиченою живицею, вони обмотували також свої мумії, які співробітники Дебейкі знайшли у великій кількості на сумежнім півострові Паракас.

Першу інформацію про інкські повітроплави знайшов Дібейкі в копії звіту португальського священика чину Єзуїтів Бартоломео де Ґусмао в університетській бібліотеці Коімбра.

В тім звіті, що становить фактично опис його подорожі через Бразилію до Підніжжя Анд в 2-ій половині XVII сторіччя, він описує дуже докладно зустріч з групою Інків, що підносилися в таємничих суднах у повітря та плавали на його очах по небі.

Цей опис заінтригував дуже тогочасного португальського короля Джовао У, що завізвав його на королівський двір в Лісбоні, на якому де Ґусмао задемонстрував мініятюрний прототип цього повітроплава, що на очах короля і цілого двірського почоту, по наповненні його оболонки гарячим повітрям, піднісся вгору...

Можна уявити собі, яке враження зробив цей експеримент на приявних. він закінчився проте для самого де Ґусмао дуже трагічно, бо Інквізиція оскаржила його про зв'язок з нечистою силою і спалила на кострі. Щойно недавно зреґабілітувала його бразилійська пошта видрукуванням ювілейного поштового значка з його портретом з написом „Піонер Повітроплавства". Крім звіту де Ґусмао, М. Дебейкі натрапив на цілу низку натяків про повітроплавство місцевих Індіян - тубільців в їх легендах і сагах, між іншим про молодого Інка найменням Антаркі, що полетів своїм бальоном назустріч армії Інків та доручив їй переформуватися і в той спосіб завдати нищівного удару наступаючій ворожій стороні.

Його постать,до речі, стоїть сьогодні на Інтернаціональнім летовищі Хорґе Чавес в Лімі.

Летунські мотиви находяться також в численних плоскорізьбах в старих святинях Інків та на керамічних виробах, де представлено людей, що летять на кондорах (птахах - велетнях у районі ґір Анд).

Між іншим, на згаданій вже пустелі Назка є зображених 18 таких кондорів з шириною крил, що дорівнюється 122 метрам.

Ті всі зображення становлять для аматорів - археологів із ЗСА під керівництвом Михайла Дібейкі ще один доказ про літаючих Інків, які тільки з повітря могли побачити гігантичну велич та красу тієї летунської орнаментики.

„Інтернаціональний Клюб Розшуків", оснований приблизно кілька років тому в ЗСА, нараховує під сучасну пору 14,000 членів. Всі вони — це аматори археології, які провадять свої досліди та розшуки прикладною методою, основоположником якої загально вважають Дж. Ковлса, доцента Гарвардського університету. Одним з його учнів був Тор Геєрдаль, який вирішив переїхати Атлантійський океан на примітивнім судні-тратві і в той спосіб підтвердити можливість позаморського переселення в стародавніх часах

Подібно, як Тор Геєрдаль, М. Дібейкі з групою своїх співробітників вирішив зладити повітреплав, з цього самого матеріялу, якого вживали колись Інки, та зробити спробу піднятися повітроплавом у повітря. Свій плянований повітроплав він назвав „Конебром". Його виготовляє фірма „Рейвен Індустріс" в Сіюкс Фоллс в Південній Дакоті. Прототип тієї моделі споруджений із штучного шовку, піднісся вгору на висоту 457 метрів.

Якщо справжній повітроплав, споруджений з вовняної тканини з овечої та вігоневої вовни, піднесеться вгору на ту саму висоту, то це буде одним з неспірних доказів, що звіт Бартоломео де Ґусмао був правдивий, тобто, що Інки таки літали в повітрі вже майже 400 років тому.

о. протопресв. Стахій Шадинський

50-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ

УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МИТРОПОЛИЧОЇ КАТЕДРИ СВ. ВОЛОДИМИРА У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

(2)

Далі представлено господаря бенкету д-ра Степана Савчука, який подякував за честь бути господарем на бенкеті і представив поіменно почесних гостей за головним столом — Владику Митрополита Мстислава, сенатора Гю Скотта і його дружину, голову Консисторії о. протопресвітера Артемія Селепину і пані-матку, колишнього настоятеля катедри о. митрата Андрія Двораківського і пані-матку, голову Парафіяльного уряду Йосифа Подґурського і його дружину, пані-матку Теклю Савчук, головного промовця на бенкеті д-ра Степана Сивулича, його дружину Аліцію, голову Української Православної Ліги в ЗСА, настоятеля катедри о. протопресвітера Степана Біляка і пані-матку Олену, колишніх голів Парохіяльного Уряду інж. Івана Харамбуру і Богдана Грицишина і його дружину та пізніше прибулого посадника Філядельфії Франка Різзо.

Крім того представив за окремими столами сивачих священиків з пані-матками, голову Об'єднаного Сестрицтва УПЦ в ЗСА Галину Петренко, представників різних українських організацій Філядельфії, і окремо студентів — богословів Української Духовної Семінарії св. Софії з Бавнд Бруку на чолі з їхнім деканом о. протоієреєм Франком Істочником.

Відтак до слова привіту покликано голову Катедрального Уряду Йосифа Подґурського, який подякував всім присутнім за участь в Богослуженню і на цьому бенкеті, насвітлюючи працю всіх прицерковних організацій Катедри в житті парохії, подякувавши всім за їхню працю.

З черги до слова запрошено Гю Скотта, сенатора ЗСА, який привітав присутніх, висловлюючи свою приємність за запрошення його на бенкет, похвалив членів громади за їхню працю в користь поневоленого українського народу і на добро ЗСА. Розповів про свою працю в Сенаті ЗСА на протязі довгих років, яка то праця охоплювала всі національності в ЗСА, а в тому і українців. І після закінчення свого слова, обдарований катедрою, мусів від'їхати до Вашінґтону, виконуючи інші свої багатогранні обов'язки.

Преосвященний Владика Митрополит Мстислав у своїй промові вияснив становище Собору Єпископів УПЦеркви в ЗСА до справи Українського Православного Патріярхату. Високо оцінив працю Катедральної Парохії, її вірних, а особливо підкреслив працю настоятеля катедри о. протопресвітера Степана Біляка, голови Парохіяльного Уряду Йосифа Подґурського і диригента мішаного церковного хору ім. О. Кошиця, Петра Куриленка. Владика сказав, що катедра св. Володимира в Філядельфії в багатьох аспектах була і є прикладом для інших православних парохій Української Церкви в ЗСА і побажав їй дальших успіхів в праці. Подякував за грошовий дарунок в сумі 5.000.00 дол. на сплату морґеджу за новонабутий маєток, який парохія передала УПЦ в ЗСА з нагоди Золотого Ювілею.

Посадник міста Філядельфії Франк Різзо спізнився на бенкет, із-за обтяження іншою працею. Тепло привітав Парохію з її Ювілеєм, зачитавши підписану ним проклямацію з нагоди Золотого Ювілею Катедри св. Володимира, високо оцінюючи працю о. настоятеля і громади, і будучи обдарований катедрою, мусів відіхати, бо на нього чекали інші обов'язки.

Головний промовець д-р Степан Сивулич доповідав про життя і працю УПЦ в ЗСА від початку її заснування дотепер, а найбільше уваги присвятив він в зорганізуванні і відкриттю Української Духовної Православної Семінарії св. Софії, якої він був одним з перших її організаторів — основоположників.

Дальшим промовцем був настоятель катедри о. протопресвітер Степан Біляк, який схарактеризував ролю української православної катедри св. Володимира в житті її вірних від початку її заснування в 1925-ім році. Він сказав, що хоча багато піонерів-основоположників, по тяжких трудах, перейшли у вічність, але вони далі живуть і будуть жити в дітях та внуках своїх, бо в душі нащадків вони вщепили християнські ідеї; любов до Бога, до рідної Церкви українського народу, до свободи і мирного співжиття із своїми сусідами інших національностей і різних віровизнань. Ці принципи привезли наші піонери з України і на цих засадах вони будували нове, церковно-громадське релігійне життя в новім світі.

Черговими промовцями були: колишній настоятель катедри о. митрат Андрій Двораківський, інж. Іван Харамбура та Богдан Грицишин, обидва колишні голови Парохіяльного Уряду. Всі вони тепло згадували про свою участь в житті і праці катедри, її розвитку та тішились успіхами релігійно-громадськими в це величнє ювілейне свято.

На закінчення бенкету молитву подяки відмовив о. провопресвітер Артемій Се-

(Закінчення на стор. 4-ій)

50-річчя Союзу Українок Америки у Філядельфії, Па.

Услід за відзначенням 50-річчя Союзу Українок Америки у Ню Йорку, Клівленді і Детройті, що відбулися у першій половині жовтня 19-го жовтня, відбулось це свято в Філядельфії. До того готувалась дбайливо вся Округа ще від восени.

Діловий Комітет Підготови очолила голова Округи інж. Лідія Дяченко. До Комітету увійшов ряд членок, що мав точно розподілені завдання. Це мало дати не тільки підсумки цього 50-річчя, але й усвідомити українській громаді вагу цього осягу. Бож під століття громадської праці і зусиль послужило не тільки українському жіноцтву, але й дало великий вклад в українське громадське життя.

Відзначення прийняло форму ювілейного бенкету, що відбувся в готелі Бенжамин Френклин. Вже при вході пані членки з Комітету — Марія Куземська і Зоя Капшученко вітали гостей і спрямовували, куди слід. Перед дверима залі інші членки, Олена Шиприкевич і Ірина Качанівська, вручили кожному ювілейну відзнаку 50-річчя і гарно оформили програмку у виді невеликої книжечки. Оце ювілейне видання включало статті на тему 50-річчя українською й англійською мовами, точки ділової і мистецької програми і привіти Відділів, організацій і підприємств.

Програма вечора розпочалась внесенням прапору СУА. Цей врочистий церемоніял усі присутні зустріли стоячи. Прапор несла голова 98-го Відділу СУА Оля Федорук, наймолодша голова в Окрузі.

За прапором слідували інші голови у порядку Відділів. Відтак всі відспівали гимн СУА при супроводі Інни Черняхівської

Цей гимн співало сотні й тисячі членок СУА при різних нагодах, а тепер немов би склали під своїм прапором приречення працювати й діяти у змислі його напрямних.

Ділову програму бенкету відкрила голова Округи інж. Лідія Дяченко. Кількома словами вона підкреслила вагу хвилини і попросила о. шамбеляна Мирослава Харину провести молитву. Присутні перейшли з-під вражень гимну в іншу оферу піднесених почувань, бо о. шамбелян склав цю молитву, як подяку Господеві за пройдений 50-річний шлях. Пані Дяченко зарядила однохвилинну мовчанку за тих членок СУА, що не дожили цієї хвилини.

Провід бенкету перебрали молоді пані — Людмила Чайковська і Дарія Шуст. Це вперше почула їх місцева публіка в такій ролі і дуже радо привітала. Завдяки справності й культурності їхнього виступу, гостина була втримана в рамках і не продовжувалась непотрібно.

Черговою точкою була промова голови Головної Управи СУА Іванни Рожанковської. Після вступної пригадки, що в Україні знищене організоване життя жіноцтва і розвивається воно тільки у вільному світі, вона перейшла до аналізи того 50-ліття, що за нами.

Відтак прелеґентка підкреслила, що наше 50-річчя збіглося з Міжнародним Роком Жінки і ми горді з того, що не приходимо з порожніми руками.

У 100-річчя Українського Поселення в Америці ми виповнили половину того шляху організованою працею. Сміливо дивимося в майбутнє, бо ми видали з себе відданих працівниць і певні, що їх не буде бракувати і в майбутньому.

Черговою бесідницею була Стефанія Вовчак, яка подала огляд 50-річчя цього шляху СУА англійською мовою. Стефанія Вовчак є членкою 52-го Відділу СУА, одного з перших молодечих Відділів, що постали в 30-тих рр. Вона подала дані про працю СУА в часі світової війни, про співпрацю з ЗУАДКомітетом й Міжнародним Інститутом.

Після промов представлено учасників головного стола, як також усіх голов Відділів Округи, що сиділи при окремому столі. Тоді наступило відзначення піонерок, які перебули 40 років в організації. Їх представляла ред. Лідія Бурачинська, а „золоту" відзнаку СУА вручала їм молода заступниця голови Патриція Савчак. Найперше відзначено Анну Сивуляк, основницю і почесну голову Окружної Ради, яка є також почесною членкою нашої організації, потім Марію Ваб'як, почесну членку Окр. Ради і голову 48 Відділу СУА і Стефанію Пушкар, кол. голову СУА, почесну членку Округи і довголітню кооперативну і громадську діячку, яка поклала основи під Музей СУА. З черги слідували відзначення тих довголітніх піонерок і членок СУА, що могли прибути. Це були — Марія Дем'яник (мати С. Вовчак), Павлина Малиновська, Текля Паращак (всі з 42-го Відділу СУА) і Ярослава Галан і Ангелина Банах (обидві з 41-го Відділу СУА). Це друге відзначення переводила Лідія Дяченко.

Під час бенкету відчитано ряд привітів від організацій і громадян, що оцінили заслуги нашої організації. Усний привіт склав місцевий адвокат Джеймс Р. Мелінзон, який тоді кандидував до міської Ради.

Слідувала містецька частина програми. Піяністка Дарія Гординська-Каранович відограла два Прелюди Барвінського, а потім Л. Ревуцького Прелюд Ес-дур, В. Грудіна Етюд г-моль і „Клич до волі" Б. Латошинського. Висока майстерність її виконання допомогла публіці зрозуміти й оцінити ці твори.

Спів Марії Ясінської-Мурсаної переніс нас в іншу музичну оферу. Виконання пісень Я. Лопатинського („Горить моє серце"), Н. Дремлюги („Замела ніжні квіти зима") В. Грудіна („Гей Волошин") було дуже дбайливе, а арії „Пісня Галі" В. Сокола і Арійоза радости Тетянки із опери Івасик-Телесик М. Фоменка показали інші можливості звучного, вишколеного голосу співачки. Фортепіяновий супровід спочивав у вмілих руках Наталії Котович. Обом мистецьким виконавцям вручено квіти.

Бенкет закрила Лідія Дяченко після того, як о. М. Харина провів кінцеву молитву. Всі учасники відспівали національний гимн.

Так закінчилося свято 50-ліття у Філядельфії, де Централя СУА мала свій осідок більш як 30 літ. Тут знаходиться також Дім СУА, що був першим будинком-осідком жіночої організації у вільному світі. Тепер завідує ним Окружна Управа СУА у Філядельфії.

Наприкінці слід згадати цих, що підготовляли це вшанування. Про деяких членів Комітету ми вже згадали. Але найперше признання слід віддати Стефанії Кохановській, яка разом із головою Округи пильнувала кожної ділянки. Висилкою запрошень займались пані С. Жмуркевич, О. Шиприкевич, С. Кохановська й І. Качанівська. Ця остання мала в руках весь грошовий оборот бенкету. Підготову до відзначення заслужених членок переводили — у Філядельфії Галина Царинник, а в позамісцевих Відділах Мирослава Зубаль. Оголошення до ювілейної програми збирали всі членки Комітету, а друком книжки займалися Людмила Чайковська і Марія Куземська.

Л. Б.

І знову пополудне молодих талантів

Олена Геймур

Інка Рудницька

Це дванадцяте матіне присвячено Міжнародному Рокові Жінки. Відбулось воно — як і завжди — старанням 72-го відділу Союзу Українок, 23-го листопада ц.р. в залі Українського Інституту Америки. Програму виповнили дві молоді і талановиті дівчата: Елена чи Олена Геймур із Ню Йорку, що студіює спів і фортепіян у Мангатенській школі музики та Інка Рудницька з Вінніпегу, що, між іншими, вчилася гри на фортепіяні теж у славетної Любки Колесси, а тепер докінчує піяністичні студії у Джуліярд.

Започаткувала програму ліричне сопрано Геймур нелегкою арією Гендля з ораторії: „Месія". Потім виконала пісню Дебюссі: „Гарний вечір", а далі арію з першої дії опери Пуччіні: „Богема" та вкінці кольоратурну арію із клясичної оперети Штравса: „Лилик": „Пане маркіз" — по англійськи; інші бо речі співала в оригінальних мовах. Панна Геймур, це гарна висока білявка, з приємним голосовим матеріялом. Їй треба попрацювати ще над підсиленням тонів, бо через хвилювання вони часом звучать трішки непевно чи занизько. Хоча вона ще в стадії навчання, проте вже починають виявлятись її горішні тони, які і є в неї найкращі; середні тони і долина повинні бути по якімсь часі такі ж гарні. Найкраще з її точок першої групи випала остання річ, а саме арія із „Лилика". В другім своїм виступі, сопрано виконсала відомі, українські пісні: Лисенкові „Айстри", Стеценків „Тихесенький вечір", Гулака - Артемовського: пісню Оксани зі „Запорожця" і „Гандзю" в обрібці Ф. Надененка. „Києве мій" пішов, як наддаток. В наших піснях було дещо замало ритмічно-інтерпретаційної свободи, проте вона їх відспівала з невдаваною щирістю. Більше верви було б тільки підвищило успіх, та це приходить — звичайно — зі сценічною практикою, яку наша молода адептка співу, щойно набуде. Акомпаньювала їй дбайливо і гарним тоном, Надя Сиґіда.

Молода піяністка І. Рудницька виступила зі своєю одною довжелезною точкою, а саме: „Сонатою" оп. 7, в Ес-дур Бетговена, між двома групами пісень сопраністки Геймур. Ми ще не в спромозі забути чудову несподіванку, що нам у цій же залі, своїм виступом учинила Орися Цибрівська, а тут зустріло нас знову щось дуже подібне. Інка забула — на щастя — про трему, і прикувала до себе увагу публіки від першого до останнього свого акорду. Вона технічно дуже заавансована, проте її темперамент був панівним чинником всієї її гри. Підкреслювані її форте чи стакатта звучали в неї міцно, ефектовно й гарно. В другій частині вона виказати свій ліризм, фразування і піяна, але замало було нагоди в самій композиції для вияву найніжніших почувань душі.

Над піяніссімами мусить вона ще попрацювати. Її „аллеґро" мало швидкість і прецизію, її „аллеґретто" — ґрацію і принадність, якому ясно всміхається піяністична кар'єра.

Програму імпрези відкрила оперова співачка Марія Лисогір, вона теж наприкінці вручала почесні грамоти двом визначним жінкам українського роду (третє покоління). Проводила ходом програми Олена Процюк і Анна Безко. Дві нагороджені жінки, що вибилися у науковій ділянці, це — д-р Джовн Робертс, що викладає у Фордгам університеті і досліджує пістряка. А друга, це д-р Джорджія Фисаник - Енґльот із лябораторії Бел Телефон в Ню Джерзі, яка досліджує міжнуклеарну дію.

Заля була виповнена, публіка задоволена. Перекуска і дружня гутірка були приємним закінченням, багатого на враження, пополудня.

Теодор Терен - Юськів

НА ЗАКІНЧЕННЯ „РОКУ П. ПОЛЕТИКИ" 1975

Сан Франсіско, Каліф. — В рамках річного з'їзду Модерної Асоціяції Мов Америки — МЛА у Сас Франсіско з кінцем грудня ц.р. відбудеться дводенна конференція Американського Назвознавчого Товариства (Амерікан Нейм Сосаєті) в днях 28 - 29 грудня. В програму конференції включено доповіді двох українців із Канади: проф. Яр. Рудницький із Вінніпегу доповідатиме про „Назву Гора Полетики на Алясці" дня 29 XII в Готелі Сан Франсіско Гілтон год. 10 ранку, а проф. Яр. Славутич із Едмонтону того ж дня там таки в год. 2:15 пополудні.

Доповіді обох українських членів АНС будуть доступні для широкої публіки. Українці Каліфорнії повинні поцікавитися ними й громадно прибути на них тим більше, що ними закінчиться акція відзначування 150-річчя підписання двох міжнародних договорів Петром Полетикою в 1824 й 1825 роках.

Пам'яті полк. Армії УНР і прот. о. Павла Шпірука

Бл. пам. протоієрей о. Павло Шпірук, який відійшов у вічність — це вельмизаслужений громадсько - суспільний і політичний діяч та зразковий душпастир, який з юнацьких років зголосився до війська — Армії УНР. Покійний належав до того патріотичного юнацтва, частина якого в обороні проголошеної IV-им Універсалом Незалежної Української Народної Республіки загинула геройською смертю під Крутами 29-го січня 1918 року.

о. Павло Шпірук

Павло Шпірук народився 19-го листопада 1902 р. в селі Руди біля Кам'янця-Подільського в Україні, в національно свідомій українській родині лікаря Василя і Марії Шпіруків. Батьки виховали сина в любові до України. Початкову школу Павло Шпірук закінчив в м. Жванець, а відтак його приділили до Духовної Семінарії в Кам'янці Подільському, де під впливом учителів остаточно оформилася національна свідомість здібного учня.

Відомо, що боротьба за державність провадилась на всіх теренах України, а зокрема на Поділлі, що часто бувало вихідною базою для бойових частин Армії УНР. При цій нагоді молодий віком, але національно свідомий семінарист зголошується до війська і його призначують до 3-ої Залізної Дивізії Армії УНР під командою, сьогодні покійного генерала Олександра Удовиченка. Під час відвідин фронту Головний Отаман св.п. Симон Петлюра зауважує юнака і запитує, що він тут робить, а на це юний козак Павло Шпірук відповідає: „Пане Отамане, я прийшов сюди щоб боронити Україну". Така відповідь зворушила Головного Отамана і, він подякувавши, побажав юнакові успіху.

Із 3-ою Залізною дивізією юний козак Павло Шпірук проходить всю кампанію на фронті аж до 20-го листопада 1920 р. і з нею переходить Збруч та попадає до таборів інтернованих Армії УНР, табір ч. 10 в м. Каліші.

В таборі він, як і більшість вояків проходить спеціяльний вишкіл. При першій нагоді, щоб рятуватися від туберкульози з частиною старшин і козаків виїжджає на працю (лісові роботи в Авґустові), де працював два роки. Опісля повертається до Станиці в Каліші і вступає до Української Реальної гімназії і в 1927 р. здає матуру.

На підставі угоди з польським урядом Павло Шпірук разом з контрактовими старшинами і козаками з освітою, дістається до польської армії і призначається до офіцерської школи піхоти, яку закінчує 30 червня 1928 року, а потім вереводиться до артилерійської школи старшин, яку закінчує 15-го серпня 1930 р. в ранзі підпоручника і приділюється до 17-го полку артилерії в Ґнезні, Познанщина. В ранзі капітана Павло Шпірук приймає участь в складі польської армії у війні проти гітлерівської Німеччини. Після упадку Варшави він попадає до німецького полону. Скоро звільняється з полону, як український контрактовий старшина, вертається до Каліша та з'єднується з родиною.

У Каліші Павло Шпірук закінчує Богословські курси, зорганізовані протопресвітером о. Лазарем Воронюком, але не приймає рукоположення в священика, а працює в УНО, рятуючи і допомагаючи втікачам з України і Галичини. Під час відступу німців його самого вивозять на роботу до Німеччини і знову він розлучається з родиною.

Після закінчення війни — капітуляції Німеччини, Павло Шпірук, як голова обласного Представництва ЦУЕН на район Віттенберґ-Баден рятує українців із східніх земель від повороту на „Родіну". Не раз виривав їх з вагонів, вже готових до виїзду на Схід. У Бадґаштаті — Штутґарт Павло Шпірук з'єднується з родиною, а біля табору УНРА Карльсруе — Цуфенгаузен він працює в церкві та в громадсько-суспільних і політичних українських організаціях.

У 1950 році Павло Шпірук з родиною переїжджає до Америки, де з першого дня включається до праці в різних вищеназваних організаціях і віддано працює до кінця свого життя.

Бл.п. полковник Павло Шпірук з дня приїзду до Америки був карним членом ОбВУА — відділ в Ню Йорку. Покійний належав до основоположників УНДСу і деякий час очолював Центральну Управу УНДСу. Він також належав до Об'єднання Прихильників Української Народної Республіки в ЗСА та деякий час очолював Т-во Прихильників в Ню Йорку, як рівнож довгі роки був членом, референтом і діючим заступником голови Об'єднання Прихильників УНР. На всіх становищах, які займав покійний Павло Шпірук, він відзначався надзвичайною працьовитістю та сумлінним виконанням обов'язків, що може служити зразком гідним наслідування для наших нащадків. Співпраця автора цих рядків з покійним Павлом Шпіруком протягом двох декад належить до найкращих споминів з діяльности політичних, комбатантських і харитативних організаціях на терені Европи і Америки.

Полковник Павло Шпірук прийняв сан священника (рукоположення) 5-го лютого 1967 року. Як священик о. Павло Шпірук показав себе гідним і відповідальним та зразковим душпастирем, за що його відзначив і нагородив Первоієрарх Української Православної Церкви Америки, Митрополит Мстислав, Золотим Хрестом Священика.

За службу в Армії УНР бл.пам. полковник, а пізніще протоієрей о. Павло Шпірук був нагороджений орденами і відзнаками: Орденом Симона Петлюри, Воєнним Хрестом і Хрестом Залізного Стрільця 3-ої Залізної Дивізії.

Відійшов у вічність видатний громадянин, непохитний борець з юних літ за визволення поневоленої батьківщини України від ворога — окупанта. Тлінні останки протоієрея о. Павла Шпірука поховано священичим чином, 3-го липня ц.р. на Українському Православному цвинтарі в Баунд Бруці.

Дмитро Бакум

50-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

лепина, голова Консисторії УПЦеркви в ЗСА.

Опісля відбулась мистецька частина бенкету.

Першим виступив мішаний церковний хор Катедри ім. ім. О. Кошиця у народних строях під управою диригента Петра Курилевка. Хор проспівав такі пісні: „Блаженні", — Бортнянського., „Руйнування Січі 1775 року" — ОО. Кошиця, „Зеленая та ліщинонька" — Леонтовича, „Дощик, дощик" — народна пісня.

Другим з черги був виступ ансамблю бандуристів ім. В. Симоненка з Філядельфії — диригент інж. Петро Гурський. Ансамбль складається з 30-ох молодих юнаків і дівчат з різних парохій. Приємно було дивитися на молодих бандуристів і співаків, які з любов'ю та вмінням виконали п'ять точок програми, а саме: „Гетьманський танок" — муз. Петра Китастого, „Синові" — аранжеровка Пашкевича; „Зоре моя вечірняя" — муз. Михайлова, „Ой у полі пчілка" — муз. Китастого, „Та вже третій вечір" — побутова пісня.

На черзі був виступ танцювального гуртка „Волошки", що складався з юних дівчат і хлопців танцюристів у прекрасних українських строях. Їх виступало декілька десятків. Мистецьким керівником танцювального ансамблю „Волошки" є п-і Зоя Корсун-Граур. Танцювальний гурток виконав п'ять точок: „Метелиця", „Танок молодших", „Панас" — сольо, „Весняні танці", „Гопак". Молоді бандуристи, співаки і танцюристи залишили милі враження своїми виступами, яких присутні на бенкеті нагороджували рясними оплесками.

Ювілейний концерт закінчено співом українського національного гимну, який проспівали всі присутні. Бенкет і концерт закінчено о годині 7.30 вечора.

Важаємо за потрібне зупинитись на прекрасно опрацьованій Ювілейній Пропам'ятній Книзі великого формату на 116 сторінок друку. Над цією книгою працював обраний Комітет під головуванням настоятеля катедри о. протопресвітера Степана Біляка.

В книжці ми знаходимо фотографії і привітання Ієрахів нашої Церкви в ЗСА на чолі з Владикою Митрополитом Мстиславом. Фото спочилого Митрополита Іоана, спочилого настоятеля катедри о. протопресвітера Івана Савчука. Фото і привітання сьогоднішнього настоятеля катедри о. протопресвітера Степана Біляка, фото і привітання голови Парафіяльного Уряду катедри Йосифа Подгурського.

Приємно побачити в книжці привіти від президента ЗСА Джеиералда Форда і віцепрезидента Нелсона Рокефеллера. Є фото і привітання посадника міста Філядельфії Франка Різзо.

Книга видана українською та англійською мовами, багатоілюстрована фотографіями з парохіяльного життя.

В книжці поміщено 94 привіти-оголошень від різних українських та американських установ, організацій та поодиноких осіб.

Проте, найбільшою атракцією пропам'ятної книжки є написана настоятелем катедри о. Степаном Біляком правдива і всебічна історія української православної катедри св. Володимира в Філядельфії за 50 років її життя і праці.

Ми знаємо які то трудноші були при написанні цієї історії, бо діяльних піонерів —основоположників православної громади залишилося в живих сьогодні дуже мало, архів цєи катедрі достатньо не був впорядкований.

Так відсвятковано Золотий Ювілей катедри. Присутні на св. Літургії і на бенкеті з повним задоволенням відійшли до своїх домів захоплені зорганізуванням і переведенням ювілею української православної катедри св. Володимира у Філядельфії.

о. протопресв. Стахій Шадинський

ВІДБУВСЯ 23-ій З'ЇЗД ОДУМ-у

(Закінчення зі стор. 1-ої)

тупають з деякими пропозиціями змін. Вони звертали спеціяльно увагу на неґативи нової структури. У висліді Статутова комісія одержує все більше пропозицій і побажань до змін. Це показує, що організація є динамічна, що її членство активно цікавиться її долею, а в посередньому аспекті й долею суспільства, серед і в якому воно знаходиться.

В дискусії було порушено справу видань творчости М. Ситника, другої частини Порадника Одумівця і Збірника в 25-ліття існування ОДУМ-у. Творчість Ситника і Порадник знаходяться вже більше року в друкарні, яка з тих чи інших причин не скінчила друкування цих матеріялів. Деякі філії ще не доставили матеріялу з дописом і фотознімками і це сповільнює остаточне оформлення Збірника.

Головна Рада Коша

Після довшої дискусії пропозиція Номінаційної комісії була дещо змодифікована і у висліді в и б р а н о новий провід: д-р А. Лисий голова, Віктор Войтихів — 1-ий заступник з дорученням організаційної і спортової референтур, Юрій Іхтіярів — 2-ий заступник з дорученням референтури Юнацтва, Галя Гайова — секретар, Євген Кальман — скарбник, Лідія Китаста — культ.-освітний референт, Дарія Лиса — референт таборів, Олексій Попиваник — референт преси, Олексій Шевченко — референт зовнішніх зв'язків, Валя Петруша — референт юнацтва: захід, члени: Іван Іващенко, Галина Коваленко, Ліда Тарасенко, М. Дзябенко. В Контрольну комісію увійшли: Михайло Смик — голова, Іван Павченко — заступник, Віктор Левченко, Данило Завертайло і Леонід Рябокін — члени. Беручи до уваги великий вклад у працю ОДУМ-у голови Головної Ради Коша СВ ОДУМ-у, З'їзд прийняв його кандидатуру і всіх інших членів Ради аклямацією. Молодшим одумівцям надано обов'язки більше внутрішнього характеру, щоб вони могли мати більш рішальний голос у формуванні своєї організації.

В пошані піонерам Укр. Православної Церкви

Учасники З'їзду мали нагоду вислухати виступ одного зі своїх колеґ, Петра Матулу з Вашінґтону, який представив ідею побудови пам'ятника в українському пантеоні — Осередку УПЦ в ЗСА в Бавнд Бруку, світлої пам'яті Митрополитові В. Липківському. Його постать для нас українців залишилася символом не лише боротьби, але й збереження української національної субстанції. У висліді вислухання пропозицій колеґи П. Матули і короткої після того дискусії, З'їзд доручив Головній Раді Коша Старших Виховників ОДУМ-у створити спеціяльну комісію, яка увійшла б у контакт з Проводом УПЦ в ЗСА і діяла в напрямку зреалізування ідеї здвигнення величавого пам'ятника та встановлення кожнорічного свята на Провідну Неділю.

Крім того, З'їзд доручив Головній Раді звернутися до Проводу УПЦ в ЗСА з проханням, щоб у 1976-му році 200-ліття повстання ЗСА і 100-ліття Поселення Українців в Америці перевезти на український православний цвинтар в Бавнд Бруку тлінні останки о. А. Гончаренка, який, як знаємо, більше, як 100 років тому проповідував українську православну віру на вільній землі Вашінґтона.

Крок вперед

Цікавою частиною З'їзду була Ідеологічна Конференція. В конференції взяло участь 12 учасників - доповідачів, з яких майже половина були або молоді студенти або ті, що ще на останньому курсі середньої школи. Конференція поділялася на три частини. Перша — це українські політичні партії. Їх ідеології, потреба чи непотреба їх і яке мусить бути наставлення ОДУМ-у до політичних партій. О. Коновал стисло й докладно подав огляд всіх українських політичних партій, поділяючи їх на чотири головні групи: Націоналісти, Соціал - демократи, Демократичні республіканці і монархісти. О. Попиваник на питання: „чи потрібні нам українські політичні партії на еміґрації?", дав ясну відповідь: — так! Партії потрібні, якщо, очевидно, вони будуть діяти на принципах взаємної толеранції та в ім'я національного добра. Немає жадної причини боятся існуваня політичних партій. Приналежність до політичних партій — це добровільне рішення індивідума. Вільна політична думка мусить бути основою здорового державного думання.

Л. Ліщина у питанні: „Яке має бути наставлення ОДУМ-у до українського політичного життя?" — підкреслив, що одумівець не лише має право, але й повинен цікавитися політичним життям українського суспільства. Партія є дуже важливим фактором у виробленні думання і дій суспільства та народу.

В другій частині разглядалося питання відношення нас, — українців взагалі, а одумівців зокрема, до сучасної України. В цій частині брали участь майже всі молоді. Андрій Шевченко стверджує, що наше відношення й допомога сучасній Україні має бути у двох головних аспектах: збереження себе від денаціоналізації і активна участь в політичному житті країн поселення, щоб таким чином заохотити наших сучасників в Україні боротися за свою свободу. Віктор Ліщина підкреслив, що одумівці мусять бути активні в різних ділянках в процесі оборони переслідуваних політичних в'язнів в Україні. Нашим обов'язком є вчитися і вчити думати і діяти політично правильно в процесі ознайомлення чужинців з подіями в Україні. Віктор Роговський розглядав ідеологічні підстави одумівського руху. Пошана й респект, стверджує він, у процесі співпраці з іншими є підставою демократичної ідеології, на принципах якої побудована й існує наша організація. Дуже цікаві, хоч для декого може були й контроверсійні, думки висловила в своєму рефераті Надія Цибенко, обговорюючи питання: „Чи корисно демонструвати проти мистців з України?" Бойкотувати чи протестувати проти мистецьких виступів з України, стверджує вона, є просто лицемірством. З морального погляду це цілком несправедливо, з політичного — це шкідливо. Микола Мороз на питання: „Хто мав би ставати в обороні переслідуваних в Україні?" — дає ясну й недвозначну відповідь: всі українці в Україні і у вільному світі. Це є велика відповідальність перед самими собою і перед своєю совістю. На питання: „Чи варто відвідувати Україну молоді?" — О. Шевченко відповідає — так!, з підкресленням, що до таких відвідин кожна особа мусить бути добре приготована, щоб у висліді не було розчарувань. Такі відвідини мусять мати мету, а не лише відвідини для відвідин. Питання: „Чи і як можемо допомогти українській справі, не шкодивши л ю д я м в Україні?" — розглядав Ю. Криволап. В першу чергу, не можна нам в кожному, хто появляється тут з України, добачати агента КҐБ. Це фактично витворює атмосферу ізоляції, яка не приносить користи ні для кого. Шляхом створення репрезентації в ОН і Лабі у Вашінґтоні ми фактично легалізуємо нашу працю в обороні України.

І нарешті третя частина, на якій обговорювалося, як зберегти молодь, а головно одумівську молодь, в і д асиміляції, мала мабуть найгучніший відгук в дискусії. Молодий одумівець Віктор Сандул звернув увагу на проблему молоді від 18-и до 35-и років життя, яка чомусь знаходиться ніби в тіні. Ми більше говоримо або про дітей або про батьків. Батьки ніколи не повинні відкидати думок молодих, лише намагатися їх переконати змінити думку, якщо вона неправильна. Пізніше д-р А. Лисий ще сильніше підкреслив проблему недостатньої активізації нашої молоді в системах молодечих організацій. В нас існує певного роду провалля, стверджує він, — є великі здвиги і разом з тим раптовий занепад. Українське суспільство дуже мало сприяє розвиткові наших молодечих організацій. Наше суспільство часами не лише боїться, але прямо жахається змін у процесі думання молодої генерації. Все це неґативно впливає на нашу молодь і підсилює процес денаціоналізації. Отже, розрахунок з самим собою — мусить бути першорядне завдання в ділянці розбудови нашої організації.

В загальному у виступах доповідачів і дискутантів були висловлені думки в різних площинах філософічного й ідеологічного характеру, в тому і контроверсійних.

Детройські Одумівці розважають

Поглядом в минуле приємно згадувати години З'їзду ОДУМ-у в Детройті. Але ще приємніше згадувати досконалу організацію перед і під час З'їзду. В цьому, очевидно, беззаперечна подяка всім одумівцям з філії і відділу ТОП-у.

На закінчення З'їзду Детройт вгостив учасників мистецько - розваговою частиною. Програмою по - мистецькому з переплетенням жартів проводив д-р Юрій Розгін. Представляючи одумівських „Фіялок", він пригадав, що керівник цього вокального ансамблю вже не називається П. Китастий але П. Бандурист, ну і вся його родина відповідно похідними з цього ім'я. „Фіялки" з сольоспівом Каті Садової чарували присутніх новими піснями під чарівні звуки бандури маестра Петра Китастого. Між ними є чудовий тенор Павло Писаренко, який прямо захоплював усіх своїм співом.

Друга частина складалася з гумористичних виступів. Самокишин, Богом обдарований гуморист і теперішній голова місцевого Товариства Одумівських П р и я т е л і в (ТОП-у), розважав присутніх своїми гуморесками або в романтичній тузі переносив на простори тієї прекрасної країни, ім'я якої — Україна.

Прямо захоплюючим був виступ молодого одумівця, студента першого року університету Юліяна Китастого. Сочистою українською мовою він прочитав дві гуморески з одумівського життя, в яких до нюансів схопив і передав моменти буденного життя. Це була, як він назвав, казка, лише додати, що вона була чудесно написана й дійсно по-мистецькона й дійсно по - мистецькому прочитана

На закінчення програми був гумористичний скеч — імітування нашого славного співака М. Мінського під звуки мелодії у виконанні В. Мурги і П. Писаренка. З уваги на піст, забави з танцями не було.

Лунали слова одумівського маршу... На обличчях учасників, молодших і старших, ясною смугою зривалася усмішка вдоволення з того, що за нами ще один етап впертої, наполегливої праці для юного покоління, щоб поповнити ряди працівників на національній ниві для добра нас самих і цілого українського народу.

О. Шевченко

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

НЕДІЛЯ, 14-го ГРУДНЯ 1975 р.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори В-ва св. апп. Петра і Павла 102 Відд. о год. 11:30 ранку в залі церкви св. Иосафата, 5720 Стейт Рд., Парма, Огайо. Річні збори В-ва відбудуться в неділю, 11-го січня 1976 р. о год. 1-ій по пол. у вище згаданій залі. І. Попович, предс., І. Жгута, кас., М. Вобечко, секр.

Український Літературно Мистецький Клюб Ню Йорк 149-2 ave.

Ню Йорк. — З Літературно - Мистецького Клюбу повідомляють, що в приміщенні цього Клюбу, у п'ятницю, 12-го грудня ц.р., о год. 7:30 вечора, доповідатиме Аніса Гандзя Савицька про „Українське поселення у Бразилії". Репортаж буде ілюстрований прозірками.

